

Janek Ledecký

„Na konkurz Hamleta v Soulu dorazilo přes tisíc muzikálových profesionálů“

Premiéru nové podoby veleúspěšného muzikálu Hamlet i svoje akustické turné musel Janek Ledecký kvůli pandemii přesunout z loňského roku na letošní. Zpěvák, jehož jméno je mimo jiné už po dvě generace nezaměnitelným symbolem Vánoc, však neklesá na mysli a připravuje další projekty, včetně nekonvenční knihy poezie.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK, FOTO: ARCHIV JANKA LEDECKÉHO

Letos bude mít v Divadle Hybernia odloženou premiéru nová podoba vašeho muzikálu Hamlet. Doznal oproti původní verzi nějakých zásadních změn? A jaké je pro vás jako autora sledovat, jak se představení za posledních dvacet let vyvíjí a oslovuje další generace?

K té opravdu zásadní změně došlo v roce 2004, kdy mě americký divadelní režisér Robert Johanson vyhecovoval ke kompletnímu přepracování původní české verze. Takzvaná světová verze má propracovanější dramaturgii, lépe pracuje s citacemi jednotlivých hudebních témat a rozepsal jsem i některá čísla, která byla v původní podobě naznačena. Pamatuji si dodnes úplně přesně, jak ta práce začala. Dorazili jsme s Martinem Kumžákem za Robertem do New Jersey.

Stylový dům na břehu zamrzlého jezera, kde pár rybářů chytalo v dírách v ledu. Robert nás posadil ke krabu, nalil kalifornský pinot a hned se do nás pustil: „Láska jenom láska je jedna z nejsilnějších písniček muzikálu, tak jak to, že ji má Horacio?“

Jak jste mu to zdůvodnil?

Vysvětlil jsem mu, že když jsem to číslo psal, přesně jsem věděl, že ho nejlíp zazpívá Bohouš Josef. A že s tím taky tenkrát zabodoval na Evropě 2 jako s nejuspěšnější českou písničkou roku. A už když jsem to říkal, začalo mi docházet, že s tímhle argumentem v Americe neobstojím. A to byl jenom začátek... Takže jsme se do toho pustili od základů a já se toho o psaní muzikálu spoustu naučil. Ne že bych to předtím dělal špatně, ale

je rozdíl, když něco děláte intuitivně, anebo záměrně. Tuhle verzi už jsme českému divákovi představili, ale tentokrát mu Hamleta ukážeme v té velkolepé výpravě, která je k vidění v Soulu. Protože se do Divadla Hybernia vejde. A já se vždycky snažím o maximum.

Již nějakou dobu je známo, že v hlavní roli se budou střídát Adam Mišík a Vojtěch Drahokoupil. Čím vás právě oni přesvědčili? Jaké konkrétní rysy vlastně představitel Hamleta musí mít?

Hamlet a Ofélie, to jsou vždycky nejcitlivější body castingu. Viděl jsem všechny filmové Hamlety a asi patnáct divadelních. A z těch divadelních mě nejvíc dostal Jaromír Hanzlík ve vinohradském divadle a o pětatřicet let později Jude

Law s Royal Shakespeare's Company. Mimochodem – ta verze s Judem Lawem nebyla nic moc, a navíc, patrně v rámci rasové korektnosti, byla Ofélie černoška. Což je stejná absurdita, jako kdyby hrál třeba Martina Luthera Kinga běloch. Ale Jude Law to samozřejmě zachránil. Říkám to jenom proto, aby bylo jasné, že mám na Hamleta dost přísná měřítka. Adam i Vojta to senzačně zazpívají a oba mají ten skandinávský design a takovou zvláštní křehkost a zranitelnost. A k tomu ještě i trochu toho šílenství v sobě, bez kterého se to neobejde. Moc se na práci s nimi těším.

Objevíte se v „novém“ Hamletovi i vy sám? Bude souběžně s ním pokračovat i váš další muzikál Galileo?

Už jsem si zkusil krále Claudia. A moc mě ta role padoucha bavila. Takže se těším. Na slovenské Nové scéně se

Viděl jsem všechny filmové Hamlety a asi patnáct divadelních. A z těch divadelních mě nejvíc dostal Jaromír Hanzlík ve vinohradském divadle...

chystá obnovená premiéra mého muzikálu IAGO a Galilea určitě z Hybernie diváci jen tak nepustí.

Vaše nastudování Hamleta znají nejen čeští diváci, ale úspěch má také ve světě – v USA, Japonsku nebo Jižní Koreji. Viděl jste všechny zahraniční verze? Promítla se do některých z nich významně některá ze specifik kultury dané země?

V americké verzi bylo asi nejsilnější obsazení, Hamleta hrál Sebastian Arcelus. Možná ho budete znát z prvních dvou sérií House of Cards, kde hrál investigativního reportéra. V Koreji proběhlo zatím pět různých nastudování a všechna spojuje absolutní muzikálové řemeslo. Soul je největší muzikálový trh a je tam i největší tradice skvělých uměleckých škol, a tím pádem i největší koncentrace muzikálových profesionálů. Na poslední nastudování v D Cube Theater nám jich na konkurz dorazilo přes tisíc. A jen tak mimochodem, light design dělala Young Young, což je ta stejná madam, která měla na svědomí otevírací a závěrečný

ceremoniál Zimních olympijských her 2018. Asi nejsilnějším zážitkem pro mě byla tokijská produkce v režii Tamiyi Kuriyamy, bývalého uměleckého ředitele Japonského národního divadla.

Kvůli koronavirovým opatřením jste musel odložit nejen premiéru Hamleta, ale i svoje akustické turné – dokonce dvakrát. Jak náročné je pro vás, vzhledem k faktickému zrušení jarní i podzimní koncertní a divadelní sezony i velkých letních festivalů, letošní rok přečkat?

Snažím se ten čas využít a píšu. Koncertování mi ale strašně chybí, protože to mě ze všech věcí, které dělám, baví nejvíc.

Restrikce vlády v boji proti pandemii jste opakovaně kritizoval.

Když mi bylo sedmnáct a chodil jsem s akustikou po hospodách a mejdanech, měl jsem jenom od Boba Dylana repertoár tak na hodinu a půl. A pak to byli samozřejmě Rolling Stones a Beatles.

Toto téma je pro naši společnost velmi polarizující. Měl jste někdy obavy, že by se mohla kritika nakonec obrátit proti vám?

Už se samozřejmě obrátila. V některých médiích se stal trojlístek kardiolog, zubař a zpěvák symbolem zlehčování a podceňování pandemie, což je samozřejmě záměrná a účelová dezinformační kampaň. Já od září bojuji za to, aby se přestaly vyhazovat peníze za testování v rámci takzvané chytré karantény. Aby se místo toho použily na ochranu rizikových skupin naší populace. A ejhle, na konci října plukovník Prymula, jako odstoupující ministr zdravotnictví, prohlásí, že denní čísla pozitivních nejsou až tak důležitá a že se musíme soustředit na cílenou ochranu těch nejohroženějších... Ale mezitím už za PCR testování vyletěly komínem víc než čtyři miliardy korun.

Co si myslíte o kompenzačních programech pro kulturu ze strany vlády? Je tato pomoc vzhledem k velikosti škod v kulturním sektoru dostatečná?

Prostřednictvím těch programů jsem dosáhl na 1,5 % příjmu, který jsem měl v roce 2020 smluvně garantován a o který jsem vinou rušení koncertů a divadelních představení přišel. A to nepočítám budoucí deficit autorských honorářů za živé provozování 2020. Takže co si tak asi mám myslet? Co si mám myslet o ministrovi kultury, který se nechá v dubnu slyšet, že „festivally nepustí, i kdyby ten virus chčípnul“? A pak nás všechny, co jsme nezávislí a nežebráme o dotace, označí za podnikatele v zábavním průmyslu?

Během jarní karantény jste hodně času věnoval cvičení na kytaru. Jak prožíváte podzimní a zimní vlnu epidemie?

Opřel jsem se do toho, až jsem si uhnal oštěpařský loket. Takže jsem musel přibrzdit.

Podařilo se vám již najít nové termíny pro zmíněné akustické turné? Kdy plánujete vyrazit na koncerty?

My jsme připraveni vyrazit během pár hodin. Máme nazkoušeno. Problémem pro nás všechny v branži ale bude, že to není jako znovuotevřít kadeřnictví nebo hospodu. Do divadla i na koncerty se běžně otevírá předprodej tak čtyři měsíce dopředu. A počítejte s tím, že dobrá třetina populace je vyděšená k smrti, a to tak, že už nikdy na koncert, do divadla nebo do kina nepůjde.

Jednou z písní, které na svých unplugged koncertech hrajete, je i česká verze hitu Like A Rolling Stone Boba Dylana. Pod názvem Solnej sloup skladbu přetextoval Zdeněk Rytíř a nazpíval ji Petr Kalandra. Baví vás obohacovat vystoupení i o převzaté písně? Děláte to často?

Když mi bylo sedmnáct a chodil jsem s akustikou po hospodách a mejdanech, měl jsem jenom od Boba Dylana repertoár tak na hodinu a půl. A pak to

byli samozřejmě Rolling Stones a Beatles. A bluesové standardy od Muddyho Waterse a dalších. Taky hrají věci, co jsem se naučil v osmdesátkách od Ivana Hlase a dalších sekáčů z hanspaulského Houtyše. Popravdě, od Ivana jsem se toho o psaní textů naučil úplně nejvíc. Takže jsem měl velkou radost, když přijal loni na podzim místo hosta na mém symfonickém turné. Zaspívat si se sedmdesátiletým symfoňákem v natřískaném Rudolfinu „... a tenhle barák vám posere pták“ je jeden z těch opravdu zásadních momentů méj kariéry.

Předvánoční čas obvykle trávíte intenzivním koncertováním, v repertoáru totiž máte spoustu skladeb se sváteční tematikou. Jaké vánoční písně hrajete, když můžete koncertovat?

Z alba Sliby se maj plnit... hrají na vánočních turné všech dvanáct písní. Protože je publikum zná všechny nazpaměť. A ne z rádia. Ta nová generace se je naučila, protože si to doma jejich maminky pouštěly celý advent, když pekly cukroví. Takže to mají spojené i s tou vůní a s celou vánoční magií, která je pro děti tak zásadní. Což je marketing, který se fakt nedá naplánovat. Vánoční turné mělo mít dvacet pět koncertů, bohužel se však neuskutečnilo.

Připravujete nyní také novou autorskou desku, případně další muzikál?

Pracuji na novém albu a knížce takových ujetých básniček. Jmenuje se Verše potrhle. A bude to ilustrovat můj syn Jonáš. Ten mi slíbil taky jednu nebo dvě písničky na to nové album. Takhle my to totiž doma děláme. ☒